

Arnold: Hvorfor ville Det Radikale Venstre ikke støtte Enhedslistens forslag om en omfordeling af pengene?

Fru Mimi Jacobsen ville ikke svare på det spørgsmål, men det kan være, Det Radikale Venstre så vil svare på det, for hvis det virkelig var sådan, at man mente, at det var af hensyn til udvidelsen, så ville man vel også tage de praktiske konsekvenser og omfordele pengene.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold, om ikke det er temmelig klart, at de central- og øst-europæiske lande, der ønsker medlemskab af EU, ønsker et fuldgældigt og ikke et discount-medlemskab, og at de betragter det at deltage så hurtigt som muligt på samtlige områder som værende en accept af ligestilling med os andre i den vestlige del, og at det, at man tilslutter sig Den Økonomiske og Monetære Union, jo ikke påvirker niveauet umiddelbart, men skaber orden i landenes økonomi og dermed en stabilitet og nogle forudsætninger for, at landene rent faktisk kan klare omstillingsprocessen og blive en integreret del af den europæiske udvikling, så vi også over tid kan øge den økonomiske vækst og beskæftigelsen og dermed velstanden og velfærden i Øst- og Central-europa.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror, hr. Holger K. Nielsen har misforstået mine indledende betragtninger om, hvordan man forestillede sig euroen i en eller anden fjern fremtid. Det er fuldstændig rigtigt, at traktaten om Den Økonomiske og Monetære Union var beskrevet fuldstændig detaljeret og hele tiden har været det. Vi har hele tiden vidst, hvad det handlede om.

Men det har været svært for mange af os at forestille os, at det nogen sinde blev en realitet, fordi der har været diskussion om, om alle disse lande med deres enormt store budgetunderskud, lande med en kæmpe inflation og en kæmpe rente, nogen sinde kunne komme så vidt, at de kunne blive så ensartede i deres økonomiske udvikling, at det kunne realiseres. Og det har der jo været tvivl om i mange år, indtil man nærmede sig tidspunktet, den 1. januar 1999, hvor det altså lykkedes.

Så der er ingen, der har været i tvivl om, hvordan konstruktionen skulle være; det var

ikke det, jeg mente. Jeg mente, at realiteten, realiseringen af den, var der i høj grad diskussion om, indtil i hvert fald et halvt år før den blev etableret.

Så det skal ikke opfattes som nogen som helst form for udtryk for, at vi ikke har vidst, hvad vi stemte om, eller noget som helst i den retning. Overhovedet ikke. Det har vi hele tiden vidst fuldstændig klart, men der har været usikkerhed om, om den overhovedet kunne realiseres. Der kan henvises til masser af kloge folk, der har skrevet artikler om det i midten af 1990'erne.

Og så vil jeg godt sige til hr. Keld Albrechtsen om, at jeg skulle have sagt, at udvidelsen var uanfægtet af euroen eller uanfægtet af den danske beslutning: Danmark kan ikke ved et nej bremse udvidelsesprocessen eller forhindre den eller hjælpe den. Vi kan heller ikke hjælpe den ved et nej. Den udvidelsesproces er planlagt, og der er forhandlinger med alle ansøgerlandene, og den egentlige danske beslutningstagen om euroen er sådan set af meget mindre betydning, end vi selv tror. Det har betydning for Danmark, men det har ikke betydning for udvidelsen.

Til sidst til hr. Claus Larsen-Jensen: Det er jo fuldstændig rigtigt, at de nye lande vil være med i det hele. De vil have det fulde medlemskab. Det er kun det fulde medlemskab, der giver den rigtige balance mellem indflydelse og pligter og mellem pligter og rettigheder, og det er også derfor en af grundene til, at jeg synes, vi skal stemme ja for at være fuldt medlem. Kun derved får vi også den fulde indflydelse på dette meget vigtige samarbejde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til fru Elisabeth Arnold for erkendelsen af, at der i hvert fald ikke ved at stemme ja ligger nogen speciel fordel for udvidelsen af EU. Det blev ellers sådan antydnet i ministrenes indledning, at det også skulle være af solidaritet med de østeuropæiske lande, at man skulle stemme ja, men det er altså ikke Det Radikale Venstres opfattelse, at det er noget, der har betydning i forbindelse med vores stemmeafgivning den 28. september.

Så må jeg jo bare konstatere endnu en gang, at Det Radikale Venstre altså heller ikke vil svare på det spørgsmål, jeg stillede om, hvorfor man så ikke vil være med til at omfordele pengene, hvis man nu virkelig har den solidaritet